

**Виховний захід на тему: «Хто за свободу вийшов проти смерті, тому
немає смерті на землі»**

(присвячена пам'яті Героїв Небесної Сотні).

(Тарас Петриненко «Україно»)

Ведуча: «Революція гідності» – політичні і суспільні зміни в Україні з 21 листопада 2013р. до 22 лютого 2014р. викликані тим, що політичне керівництво України відійшло від законодавчо закріпленого курсу на Європейську інтеграцію (Союз з Європою). Влада почала протидіяти цьому курсу.

Однією з головних причин протестів стала надмірна концентрація влади в руках тодішнього президента В.Януковича і його «сім'ї».

До 29 листопада влада тішила, що підтримує підписання угоди з Євросоюзом. Але 29 листопада 2013р. у Вільнюсі Янукович відмовився підписати угоду. Це викликало обурення молоді, зокрема студентів. На площі Незалежності в Києві вони поставили намети і вимагали від уряду виконати обіцянку.

Учень. Я на Майдані. День 29-й.

Кінець листопада. Тринадцятий ще рік.

Тут молодь справжня. Тут, аби сказати,

Хто їх майбутнє на провал прирік.

Підніжжя Стелли – сцена для дебатів.

Думки полярні. Свій своє веде.

Чудовий день, врочистий наче свято.

Ніхто і не відчув – жорстока ніч іде.

В ніч на 30 листопада, коли на Майдані було близько 100 протестувальників-студентів, площу оточили 300 озброєних спецзасобами бійців «Беркуту». Людей били кийками, ногами. Було травмовано 84 людини, в тому числі 17 студентів. Їх, як худобу, гнали вулицями Києва. На порятунок, священики Михайлівського Золотоверхого монастиря відкрили ворота. Молодь знайшла там притулок. Дзвони собору, як набат, кликали киян на боротьбу з озвірілою владою.

Учень. Згадати страшно ніч ту на тридцяте.

Дубинки в руки – й десять на одну.

Вбивають всіх: і хлопців, і дівчаток,

Звіріє «Беркут», розпочав війну.

Хапають всіх: дітей і журналістів,

Кров на бруківці й зболених тілах.

Побитих тягнуть, як в Освенцім німці.

Ногами топчуть синьо-жовтий стяг.

30 листопада, у відповідь на побиття студентів, на Михайлівську площу, де перебувала частина побитих, зібрались тисячі киян та гостей міста. Вдень на площі виник стихійний мітинг. Лідери трьох опозиційних партій, Віталій Кличко, Олег Тягнибок і Арсеній Яценюк, оголосили рішення про створення Штабу національного спротиву. Подальший розвиток подій одержав назву Революція Гідності. Український народ став на захист своєї честі і гідності. Адже влада повела себе зверхньо, зневажливо по відношенню до людей.

Учень. Вже 1-го грудня на Майдан вийшло, за різними оцінками, від 500 тис. до 1 млн. людей. Була спроба штурму адміністрації президента, почали вимагати відставки уряду М.Азарова. Напруга зростала. Люди прибували з усієї

України. Особливо багато із західних областей, зокрема зі Львова, Тернополя, Івано-Франківська. Зростала кількість наметів. Вже 4 грудня Партія Регіонів (партія Януковича) організувала своїх прихильників, щоб протистояти Майдану. Біля будівлі Верховної Ради вони встановили 6 великих наметів, близько 2 тис. чол., так звані «тітушки». Силовики почали арешти активістів. У відповідь студенти блокували вхід в Генеральну прокуратуру, лягали на східці, погрожуючи В.Януковичу розпочати блокаду його резиденції «Межигір'я».

Та не закрила Україна очі

На звірства ці, які холодять кров.

Початком став кінець страшної ночі

Майдану нового – свободи без оков.

Всі піднялись без закликів на ранок.

З усіх кутків злетілись як орли,

Бо кров дітей – в серцях батьківських рана.

Цей біль страшний терпіти не змогли.

Учень. 9 грудня ситуація загострилась. В Київ прибув загін кримського спецназу «Тигр», загони внутрішніх військ оточили майданівців, розгорнули водомети, перекрили метро в центрі Києва. Лідери опозиції закликали жінок залишати майдан. Але більшість залишилась. Вдень між барикадами Євромайдану і силовиками стали священики, вийшли жінки зі зверненнями до силовиків, прибули посли і дипломати з посольств країн ЄС «захищати» народ.

Вночі 11 грудня, незважаючи на всі звернення, силовики розпочали масову акцію на витіснення мітингувальників з зайнятих ними позицій. Але зупинилися, бо В.Янукович (під тиском дипломатів) заявив, що силу застосовувати не будуть. Майдан не розходився. Напруга тривала до середини

січня 2014р. Прибічники влади застосували нелюдські методи (викрадали людей, катували, наприклад Ігоря Луценка, активіста зі Львова Вербицького викрали і замучили). Весь світ був шокований від побаченого і захоплювався героїзмом людей, що відстоювали свої права, поводитися з гідністю.

Учень. 21 січня спецпідрозділи почали атаку барикад, «тітушки» чинили погроми. Близько 8 год. ранку між ворогуючими сторонами стали священики. Бої вдалося припинити. Добу тривало перемир'я. А вже 22 січня о 8 год. ранку «Беркут» несподівано перейшов у наступ. Протестувальники були відтиснуті. Частину барикад ворог розібрав. До майданівців прибула підмога і вони знову повернули втрачені позиції.

В 9:20 від кулі снайпера загинув Сергій Нігоян, а за ним Михайло Жизневський, білорус за національністю. Це були перші жертви Майдану. Сергій Нігоян з Дніпропетровщини, за національністю вірменин. Незадовго до смерті, стоячи на барикаді декламував уривок з поеми Т.Шевченка «Кавказ».

[\(включається слайд-відео де С.Нігоян декламує\).](#)

«І вам слава, сині гори,

Кригою окуті.

І вам, лицарі великі,

Богом не забуті.

Борітеся – поборете. Вам Бог помагає!

За вас правда, за вас слава

І воля святая!»

Це відео шокувало всю Україну, людей доброї волі всього світу.

(на екрані демонструються слайди з Майдану)

Учень. 23 січня на Майдані, щоб протидіяти штурму силовиків, протестувальники почали палити автошини, утворилась суцільна стіна вогню і диму.

Стоїть Майдан! Стоїть під градом куль!

Волає ніч пожежами й смертями!

Лиш звір у лігві про людське забув –

З жадоби влади й страху до нестями!

Чекає звір «зачистку» і розгін.

Наказ віддав – тож миру не чекає.

Та Україна встала із колін

І вже назад дороги не шукає.

Особливо загострилось протистояння 18 лютого 2014р. Бойові дії велись із застосуванням вогнепальної зброї. Люди гинули з обох сторін. В Київ прибували підкріплення з усієї України. Силовики перекривали всі дороги, блокували залізниці, але ніщо не могло зупинити патріотів, що добровільно спішили на допомогу майданівцям.

[\(пісня у виконанні А.Приходько «Герої не вмирають»\)](#)

Учень. На ранок 19 лютого число загиблих було вже 25 чол. Четвер, 20 лютого, увійшов в історію як «кривавий». Снайпери розстрілювали повстанців. На вулиці Інститутській загинуло в цей день 54 людини. Серед снайперів-вбивць були агенти російських розвідувальних служб.

Жорстока ніч! Страшна і чорна ніч!

Найдовша 18-а і люта!

Тут всі серця і руки пліч-о-пліч,

І перемога бажана здобута.

Це не блокбастер! Ні! Реальність це!

Майдану серце – кровію залите!

Воно живе! Воно прорве кільце!

Героїв Правди звіру не спинити!

(пісня П.Дворського «Ангели Майдану»)

Учень. І Майдан вистояв і втримав позиції. Цього ж дня, під вечір, почалися перемовини європейських міністрів і опозиції з В.Януковичем. 21 лютого Верховна Рада прийняла рішення вивести спецпідрозділи у місця постійного призначення. 22 лютого у відставку подав голова Верховної Ради В.Рибак.

Майдан переміг. Але саме в цей день Росія розпочала спецоперацію по захопленню Криму, яка незабаром переросла у збройну агресію Росії проти України.

О, Перемого! Бажана й жадана!

Полита кров'ю, потом і слізьми.

Ти народилась в серці, на Майдані,

В столиці, в Києві з народом і з людьми!

О, Перемого! Пам'ятай назавжди

Про кожного, хто в серці тут стояв.

Жінок, дітей і в старості поважних.

Бо кожен з них Вкраїну захищав!

О, Перемого! Занеси в скрижалі

Для України – розквіт і закон.

Аби тирані знов не забажали

Народу рабства, гноблення й оков.

(звучить пісня «Плакала калина»)

Учень. Неначе вулик, наче бджоли в сотах –

Майдан живе, оплакує, болить!

А їх нема! Вони вже там, високо!

Небесна Сотня дивиться з гори!

Всі молоді, з надією й любов'ю

Пішли у вічність, з вірою про те,

Що Воля прийде разом із журбою,

І Україна в Правді розцвіте!

Небесна Сотня – сльози витирає,

І рідній ненці і сестрі, й вдові!

Нехай не плачуть! Тільки пам'ятають,

Для них ми завжди будемо живі!

Тепер ми сотня, та, Небесна Сотня!

А Україну залишаєм вам.

Нехай затягне небуття безодня,

Хто так жорстоко Новий День вбивав!

Майдан вирує, наче бджоли в сотах,

Нові Герої виростають знов!

А там, у Бога, є Небесна Сотня!

Їй вічна Пам'ять, Шана і Любов!

Юнак

Ми закликаємо вас сьогодні згадати у ваших молитвах усіх Героїв, які поклали свої голови за наше майбутнє. Хай пам'ять всіх невинно убитих згуртує нас, живих, дасть нам силу та волю, мудрість і насагу для зміцнення власної держави на власній землі. У жалобі схилимо голови. Вони згасли як зорі.

Дівчина

Нехай кожен з нас торкнеться пам'яттю цього священного вогню - частинки вічного. А світло цієї свічки хай буде даниною тим, хто навічно пішов від нас, хто заради торжества справедливості жертвував собою. Вони повинні жити в нашій пам'яті!

(Під мелодію «Пливе кача» запалює свічки)

На честь героїв Небесної сотні, що загинули за світле майбутнє України, хвилина мовчання.

(Хвилина мовчання)

Небесній Сотні

Шана й молитви,

За чисті душі,

Що злетіли в небо.

Їм шлях високий

Боже, освяти.

Учень. Майдан в сльозах, в скорботі Україна!

Героїв труни в друзів на руках!

А Кача плине, в сумі й горі плине –

Ця пісня вже в мільйонів на устах!

Тут чорне все! Ось перша, друга, третя –

Це барикади, палені вогнем!

Страшна дорога, що веде в Безсмертя,

Лиш квітами палає день за днем!

«О, Боже! Просим, ти не дай втоптати

Героїв мрію в розбрат і користь!

За України право процвітати

Вони боролись й серце віддали!»

Вчитель. Але горе і нещастя України і всього нашого народу, на цьому не закінчились. Навесні 2014р. путінська Московія розв'язала проти нас жорстоку війну.

Іде війна з «великої дороги»:

Нав'язана, запрошена,страшна.

Хто б зміг подумати, що в свято Перемоги

Через роки повернеться війна!

Знов у вогні! І знову гинуть діти,

А в матерів спиняються серця

Згадаймо про Содом і про Гомору

І кличмо всіх до Бога з каяттям.

І ось уже майже 6 років на сході України ллється кров, в руїнах міста і села, тисячі відважних синів віддали життя за свободу і незалежність рідної землі. А скільки калік, сиріт, вдів, посивілих від невимовного болю за загиблих синів, матерів і батьків. Безсмертною славою вкрили себе захисники Савур Могили, Дебальцева, Маріуполя, Пісків і Опитного, шахти «Бутівка». А захисників Донецького аеропорту, за стійкість, незламність, героїзм і величезну любов до України, вороги назвали «Кіборгами».

Вони красиві і живі

І не залізні, а крилаті.

У них дружини, матері

Свої гніздечка – теплі хати.

У них кохані, мов квітки

І діточки, немов картинки,

І друзі, й рідні, і близькі

І в їх очах – ані смітинки.

Але й для них – холодний шок.

Донецьк. Литовище. Щоденно.

Руїни, щебінь і пісок,

Й Вкраїнське на вітру знамено.

Господь усіх благословив

І береже життя Героїв

І ворог назву прикріпив:

То «Кіборги» стальні. То зброя.

Не «Кіборги»! Солдати це!

Красиві, мужні і безстрашні.

Хай новий день їм мир несе.

Те, що було – це день вчорашній.

Вони і сильні і живі,

І не залізні, а крилаті,

То українці! Вже нові!

Їх Волі й Духу не зламати!

(звучить пісня В.Були «Заплакало небо».)

(На сцену виходять всі учасники заходу)

Складаю руки для Молитви

Очима небо дістаю:

Дай Боже, день нам мирний, світлий

Хоч біля раю, Якщо не в раю.

Ми ще для раю недостойні.

Дай біля нього добрі дні.

Аби без зла, аби пристойно.

Прости усіх. Прости й мені.

Прости нам, Боже, на цім світі,

Не покидай і не карай.

Багато горя нашим дітям:

Горить в вогні квітучий край.

О,Боже! Зупини руїни

І в людських душах і в серцях.

В труді дай Славу Україні,

Благослови їй мирний шлях!

(Всі учасники виконують «Молитву за Україну» на слова О.Кониського «Боже Великий Єдиний, нам Україну храни»)

Слава Україні!

Героям слава!